

Twaróg, Elżbieta

Zgromadzenie Sióstr Służebnic Jezusa w Eucharystii

Przegląd Pruszkowski nr 1, 42-46

2013

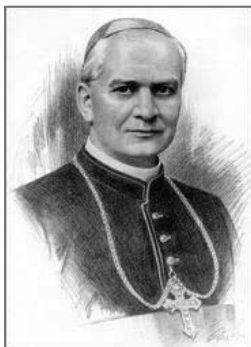
Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Siostra Elżbieta Twaróg
Sekretarka generalna

Zgromadzenie Sióstr Służebnic Jezusa w Eucharystii

Zgromadzenie zakonne, habitowe, założone w 1923 r. przez bł. Arcybiskupa Jerzego Matulewicza 1871-1927, ordynariusza diecezji wileńskiej /1918-1925/, przewidziane głównie dla potrzeb diecezji; w celu szerzenia oświaty religijnej i podniesienia poziomu religijnego miejscowej, głównie białoruskiej ludności. Siostry miały też prowadzić pracę misyjną wśród licznych na tym terenie prawosławnych. Dekret erekcyjny został wydany 23 kwietnia 1924 r. W języku łacińskim pełna nazwa Zgromadzenia brzmi: **Congregatio Sororum Ancillarum Jesu in Eucharistia**, skrót **SJE**

Celem Zgromadzenia według Konstytucji jest nauczanie życia chrześcijańskiego i wychowywanie według zasad wiary katolickiej dzieci i młodzieży, szerzenie ducha nauki Chrystusowej i rozwijanie w każdym środowisku życia sakramentalnego, zwłaszcza eucharystycznego. Działalność apostolska skupia się na wypełnianiu tych zadań, głównie poprzez katechizację, zgodnie z duchem Założyciela i aktualnymi potrzebami Kościoła. Duchowość zgromadzenia jest wybitnie eucharystyczna. Konstytucje postanawiają:

„Ośrodkiem życia duchowego oraz działalności apostolskiej całej wspólnoty i poszczególnych członkiń jest Jezus Chrystus w tajemnicy Eucharystii. Siostry starają się stale coraz lepiej

Go poznawać, naśladować i miłować, żyjąc na co dzień Jego duchem”.

Zgromadzenie zaczęło się formować na Wileńszczyźnie, na terenie dzisiejszej Białorusi, w małym miasteczku Druja, nad granicą łotewską. Początkowo siostry pracowały w miejscowym gimnazjum polskim Księży Marianów, prowadziły szkołę krawiecką dla dziewcząt, internat, pracownię tkacką i trykotarską, przytułek, zespoły parafialne, indywidualną katechizację (przygotowanie do sakramentów św.), opiekowały się stowarzyszeniami młodzieżowymi, prowadziły gospodarstwo domowe u księży Marianów.

Po zakończeniu II wojny światowej i nowym ustaleniu granic państwa polskiego, zarząd Zgromadzenia zdecydował o wysłaniu części sióstr do Polski, gdyż dotychczasowe 4 placówki znalazły się poza jej granicami. Pozostałe przeżyły lata ciężkich doświadczeń: wypędzenia z domu macierzystego, tułaczki, nadmiernej pracy, głodu i chłodu. Oficjalnie nie istniały

– otrzymały nakaz rozejścia się. W ukryciu jednak prowadziły życie zakonne w małych wspólnotach, katechizowały, przygotowywały do sakramentów, wspierały kapłanów podczas ich uwięzienia, wysyłając im paczki, później opiekowały się nimi w chorobie, prowadziły gospodarstwa, troszczyły się o kościoły. W środowiskach pracy dawały świadectwo wiary, uczciwości, obowiązkowości i poświęcenia w służbie bliźnim, w szpitalach, gdzie pracowały, chrzcili umierające dzieci, a dorosłym umożliwiały kontakt z kapłanem.

W granicach obecnej Polski siostry po 1945 r. prowadziły początkowo sierociniec i przedszkole, gospodarstwo księży i katechizację. Ze względu na uniemożliwienie prowadzenia własnej działalności statutowej, działalność sióstr przyjęła z czasem model służby pomocniczej wobec duszpasterskiej pracy kapłanów w parafiach. Zatwierdzenie Stolicy Apostolskiej zgromadzenie uzyskało 15 sierpnia 1983 r.

Obecnie Zgromadzenie posiada:

- 10 placówek na terenie Polski,
- 1 placówkę w Niemczech,
- 1 na Ukrainie Delegaturę Litewsko-Białoruską:
- 2 domy na Litwie
- 6 domów na Białorusi
- Delegaturę Rosyjsko-Kazachstańską
- 3 domy w Kazachstanie
- 6 domów w Rosji

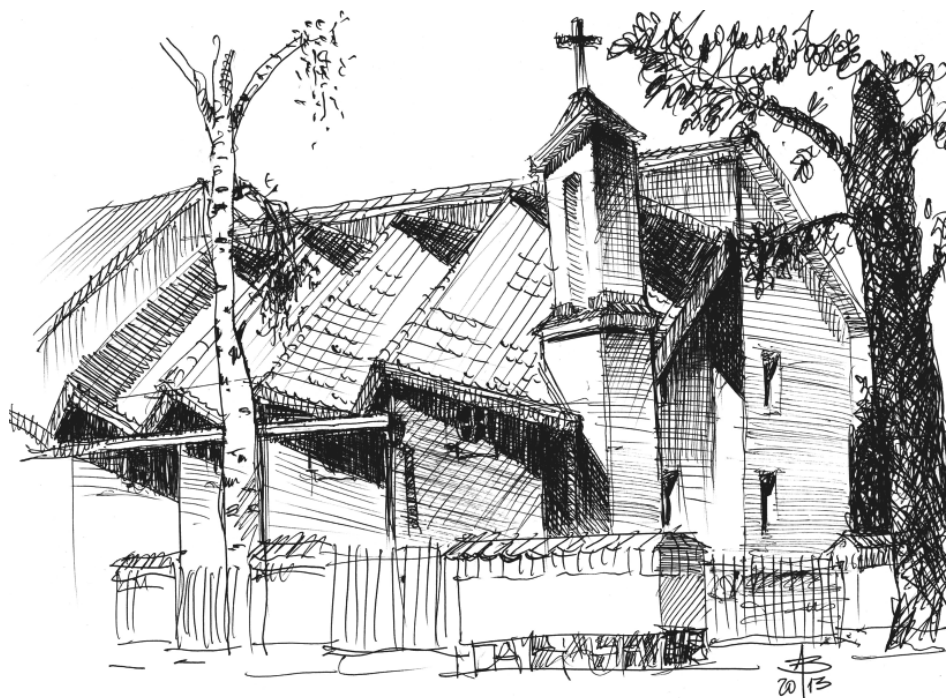
Od redakcji

Do Pruszkowa siostry przybyły w roku 1966 roku.

Widzimy je wszędzie. W kościołach, w szkołach. Są zawsze radosne, mile, chętne do pomocy. Z wieloma z nich spotykałam się częściej – siostra Zofia uczyła moje dzieci, siostra Łucja dbała o kościół, siostra Agata prowadziła

chór i grała na organach, z siostrą Sabiną często ucinaliśmy sobie „pogaduszki”, teraz w zakrystii spotykamy siostrę Elwirę, na chórze królują: siostra Barbara i siostra Kristina (siostra Kristina powadzi chór dzieci „Wiolinki”) – trudno wymienić wszystkie „dobre duchy” parafii... dziękujemy za ich pracę, za dobroć, za uśmiech...

Generalną matką przełożoną jest siostra Małgorzata Wawryk, a przełożoną wspólnoty w Pruszkowie siostra Halina Sklepkowska.

Sławomir Łubiński urodził się w Warszawie w 1934 roku, świadectwo dojrzałości otrzymał w roku 1953 w liceum ogólnokształcącym im. Tomasza Zana w Pruszkowie.

Podjął studia na filologii polskiej – niestety, nie ukończył ich. Pisanie jednak było i jest jego pasją.

Pełniąc służbę w wojsku zadebiutował w roku 1956, drukując swoje wiersze w gazecie Pomorskiego Okręgu Wojskowego. Wiersze jego ukazywały się w pismach, między innymi w Almanachu Młodych. W roku 1979 w Państwowym Instytucie Wydawniczym ukazała się jego powieść „Ballada o Januszku”. Autor dokonał scenicznej adaptacji książki. Adaptacja ta doczekała się ponad stu przedstawień, w rolach głównych grali: Ryszarda Hanin i Henryk Talar. Książka doczekała się nie tylko pięciu wydań w Polsce, ale przetłumaczona została na pięć języków. W oparciu o „Balladę o Januszku” powstał ośmiogodzinny serial TV w reżyserii Henryka Bielskiego. Główną bohaterkę zagrała znakomita aktorka rosyjska Lidia Fiedosiejewa-Szucszyzna – za tę rolę przyznano jej w roku 1988 Złoty Ekran.

W roku 1984 ukazała się w nakładem PIW kolejna powieść „Profesjonaliści” – w 2005 roku w Wydawnictwie Adam Marszałek wyszła powieść pt. „Jak kulawy ze ślepą”.

Jest autorem sztuki „Zwykły dzień pewnego lata” (prapremiera w 1988 r. w Teatrze Wybrzeża).

Sławek jest autorem scenariuszy do filmów dokumentalnych i do telewizyjnego filmu fabularnego „Z soboty na poniedziałek”.

Ostatni tomik jego wierszy to „Przeleciał czarny ptak”

Jest autorem wielu krótkich opowiadań. Jedno z nich, ostatnio napisane, drukujemy poniżej.

Sławomir Łubiński

Przyszło nas tu czterech

Podeszliśmy na kilkadziesiąt metrów do Grubej Berty i stop, bo dalej nie było można i były już pola. Przed nami połyskiwały szyny, po których – poza transportami wojskowymi oraz zesta-